

59 תימא - יכול אתה לומר שמדובר באוכל אכר אחר, ומשכחת לה
 60 - ותמצא אופן זה בפרתה, שיש בה חמשה אברים שונים, והיינו פרסת
 61 היד, והעצם התחתונה עד הברך, ושני עצמות שמעל הארכובה,
 62 והכתף. רבי יצחק נפתח אמר, אפילו בבשר של אותו אבר ניתן
 63 למצוא אופן כזה, והיינו כגון שאכל את הבשר פתמשה מיני קדירה,
 64 כגון בתבשיל עם כרישין, עם בצלים, עם כרוב, עם דלעת ועם לפת.
 65 וחילוק זה של אופן הבישול, מחלק לכמה חיובי חטאות. רבי יוחנן
 66 אמר, אפילו אם בישל את הבשר לבדו ניתן לחיבו חמש, כגון שאכל
 67 אותו פתמשה מעמים שונים, כגון צלי, ומבושל במים, וכבוש,
 68 ושלוק, שהוא מבושל הרבה מאד, ומבושל ללא מים.

משנה

69 משנתינו מביאה שאלה נוספת של רבי עקיבא בענין חילוק חטאות
 70 בעושה כמה עבירות: אמר רבי עקיבא, שאלתי את רבי אליעזר,
 71 פאדם השוגג ועושה מיני מלאכות הרבה, וחזר ועשה אותן
 72 בשבתות הרבה, וכל אותן מלאכות היו מעין מלאכה אחת -
 73 תולדות של אב מלאכה אחת, או אב מלאכה ותולדותיו, ועשה את
 74 כולן בהעלם אחת, שלא נודע לו חטאו בין מלאכה ומלאכה או בין
 75 שבת לשבת, מהו - מה דינו לענין חיובי קרבן חטאת, האם חייב
 76 חטאת אחת על כולן, או שתניב על כל אחת ואחת מהעבירות
 77 חטאת בפני עצמה.

78 אמר לו רבי אליעזר, חייב חטאת על כל אחת ואחת, ויש ללמוד
 79 דין זה מקל וחומר, ומה נדה, שאין בה תוצאות הרבה וחסאות
 80 הרבה - אין בה מיני חיובים שונים, אלא רק חיוב אחד על ביאה,
 81 ומכל מקום אם בא על אשה נדה כמה ביאות, חייב חטאת על כל
 82 אחת ואחת. שבת, שיש בה תוצאות הרבה - חילוקי מלאכות
 83 רבים ומיתות הרבה - על כל מלאכה ומלאכה, אינו דין שיהא
 84 חייב חטאת על כל אחת ואחת.

85 מביאה המשנה את המשך דברי רבי עקיבא: אמרתי לו לרבי
 86 אליעזר, אין זו ראייה, שהרי אם אמרת דין זה בנדה, שחייב על כל
 87 ביאה וביאה, הרי זה מפני חומרתה, שיש בה שתי אזהרות, שהוא
 88 - האיש מוזהר על הנדה, שלא לבוא עליה, והנדה מוזהרת עליו,
 89 שלא להבעל לו, וכי תאמר דין זה גם בשבת, שאין בה אלא אזהרה
 90 אחת, שהאדם מוזהר על שמירת השבת, ויתכן שמחמת כן לא יהיו
 91 בה חילוקי חטאות.

92 אמר לי רבי אליעזר, הפא על אחת מן הנדות הקטנות יובית, שאין
 93 בה אלא אזהרה אחת, שהוא מוזהר עליה, אבל הקטנה אינה
 94 מוזהרת ואינה בתורת עונשים, ומכל מקום אם בא עליה כמה
 95 פעמים, חייב על כל אחת ואחת מביאותיו. ואם כן יש ללמוד מכאן
 96 אף לענין שבת, שאין בה אלא אזהרה אחת, שיתחייב על כל אחת
 97 ואחת.

98 אמרתי לו לרבי אליעזר, אם אמרת דין זה בקטנות, היינו כיון שאף
 99 על פי שאין בהן עבשיו אלא אזהרה אחת, מכל מקום יש בהן שתי
 100 אזהרות לאחר זמן, לכשתגדלנה, ותהיינה אף הן מוזהרות באיסור
 101 זה, וכי תאמר כן גם בשבת שאין בה יותר מאזהרה אחת עבשיו ואף
 102 לא לאחר זמן, אלא רק אזהרה על האדם עצמו.
 103 אמר לי רבי אליעזר, הפא על הפהמה יובית, שלעולם לא תהיה בה
 104 אלא אזהרה אחת שהוא מוזהר עליה, ואף על פי כן אם בא עליה
 105 כמה ביאות, חייב על כל ביאה וביאה. אמרתי לו, הפהמה בשבת,
 106 ובגמרא יבואר מה היתה כוונתו בכך.

גמרא

107 הגמרא מבארת את לשונו של רבי עקיבא בספיקו. מקשה הגמרא:
 108 מאי קבעי מיניה - מה היתה שאלתו של רבי עקיבא, אי שבתות
 109 כגופיין דמיין ואי לא כעיי מיניה - אם נאמר ששאלתו היתה האם
 110 כל שבת ושבת נחשבת כגוף איסור בפני עצמו לחייב עליה, כמו
 111 הזורע וקוצר בהעלם אחד שהוא חייב שתים כיון שהם שני גופי
 112 מלאכות ודינם כאיסורים שונים, או לא, אם כן קשה, ניכעי - היה לו

1 מדייקת הגמרא: ואילו 'על ספיקן מביא אשם תלוי' לא קתני - לא
 2 שנה כן התנא בסיפא, לגבי אופן של מעילה, אף על פי שאמר כן
 3 ברישא לגבי איסור נותר, ומבואר שסוברת הברייתא שעל ספק
 4 מעילה אין מביאים אשם תלוי. ויש לברר, מני הא - כדעת מי נשנתה
 5 שיטה זו, אילימא - אם נאמר שכדעת רבי עקיבא היא, אם כן ליתני
 6 נמי - היה לה לשנות גם בסיפא לגבי מעילה 'ועל ספיקן מביא אשם
 7 תלוי', דהתנן במשנה להלן (כב) 'רבי עקיבא מתייב על ספק מעילה
 8 אשם תלוי'. אלא לאו - ודאי כדעת רבי יהושע היא, הפוסט ספק
 9 מעילה מאשם תלוי, ואף על פי כן קתני תנא זה ברישא לגבי נותר
 10 שבהמש העלמות מביא חמש חטאות, ומשמע שדווקא העלמות
 11 מחלקות ולא זבחים, כדעת רבי עקיבא, ושמע מינה - ומוכח מכאן
 12 שקיבלה מיניה - שקיבל רבי יהושע את תשובתו של רבי עקיבא
 13 שאין ללמוד נותר ממעילה, ודווקא במעילה תמחויין מחלקים אבל
 14 בנותר אף גופים אינם מחלקים.

15 דוחה הגמרא: אלא אדרבה - שמוא נלמד מדברי תנא זה את ההיפך,
 16 מסיפא - מסיים דבריו ברישא. דקתני שאם אכל נותר פתמשה
 17 זבחים אפילו בהעלם אחת, חייב על כל אחת ואחת, ומפורש
 18 בדבריו שהגופים מחלקים לענין נותר, שמע מינה - מוכח מכאן שלא
 19 קיבלה מיניה רבי יהושע לדברי רבי עקיבא, שהרי לדעת רבי עקיבא
 20 אינו חייב בנותר אלא אחת ואין הגופים מחלקים, ונמצא שיש סתירה
 21 בדבריו של תנא זה מתחילתם לטופס.

22 ממשיכה הגמרא: ואלא מאי אית למימר - ואלא על כרחנו מה
 23 נפרש דתנא היא - שאמנם דברים אלו בברייתא דברי שני תנאים
 24 הם, ונחלקו בדעת רבי יהושע, דאיכא תנא - שיש תנא הסובר
 25 דקיבלה רבי יהושע לתשובת רבי עקיבא, והוא ששנה בתחילה,
 26 שדווקא בחמש העלמות חייב חמש, ודעתו שבהעלם אחד חייב אחת
 27 ואין גופים מחלקים. ואיכא תנא - ויש תנא הסובר דלא קיבלה רבי
 28 יהושע, והוא ששנה שגם מחמשה זבחים בהעלם אחד חייב על כל
 29 אחת ואחת מפני שגופים מחלקים. ואם כן נוכל להוכיח מברייתא זו
 30 רק שנחלקו תנאים אם חזר בו רבי יהושע או לא. דוחה הגמרא: אף
 31 דבר זה לא ניתן להוכיח מהברייתא, דאפילו תימא - יכול אתה
 32 אפילו לומר שהרישא של הברייתא, האומרת שאין גופים מחלקים,
 33 כרבי עקיבא היא, האומר שהאוכל נותר מחמשה זבחים בהעלם
 34 אחד חייב אחת, ורק הסיפא שמשמע ממנה שהגופים מחלקים וחייב
 35 על כל אחת ואחת כדעת רבי יהושע היא, ומכל מקום לא קשה כיצד
 36 סובר תנא זה שאין חיוב אשם תלוי על מעילה, ושלא כדעת רבי
 37 עקיבא, כיון שאפשר שאין הברייתא מדברי רבי עקיבא עצמו, אלא
 38 מדברי תנא הסובר כמותו, והיא תנא - ותנא זה של הברייתא, כבר
 39 לה פותיה בהרא - סובר כרבי עקיבא בדבר אחד, ופליגי עליה
 40 בהרא - וחולק עליו בדבר אחר, ומבארת הגמרא, כבר לה פותיה
 41 בהעלמה, והיינו במה שאמר רבי עקיבא במשנתינו, שהאוכל
 42 מחמשה זבחים בהעלם אחד חייב אחת, ופליגי עליה במעילות,
 43 וסובר שאין חיוב אשם תלוי על ספק מעילה, ושלא כדברי רבי
 44 עקיבא.

45 הגמרא מבררת מה הם 'חמשה תמחויים'. מבררת הגמרא: היכי דמי
 46 - באיזה אופן יתכן שיהיו חמש מעילות המחייבות בחמשה קרבנות,
 47 על זבח אחד. כלומר, מה הם 'חמשה תמחויים' המחלקים ומחייבים
 48 אותו בקרבן בפני עצמו על כל תמחוי ותמחוי של אותו קרבן.
 49 מבארת הגמרא: אמר שמואל, פאותה משנה ששינינו לגבי המעלה
 50 קדשים בחוץ, וכך שנינו בה (מעילה טו), חמשה דברים בעולה
 51 מצטרפין לכזית, לחייב את המקריבם בחוץ, הפשור והחלב שבעולה,
 52 שדין שניהם להיקרב על גבי המזבח, והיין שמנסכים עם הקרבן,
 53 והסלת והשמן שבאים עמו ואף הם דינם להיקרב, שאם הקריב כזית
 54 מחמשה דברים אלו, חייב על הקרבן קדשים בחוץ. ואף כאן כוונת
 55 המשנה שאם אכל מחמשה דברים אלו, חייב חמש קרבנות.

56 חזקה אמר, אף בבשר בהמה עצמה שייכים חמשה תמחויים, כגון
 57 שאכל מחמשה אברים שונים, שכיון שכל אבר שונה בטעמו, הרי הן
 58 אכילות חלוקות המחייבות בחמש קרבנות. ריש לקיש אמר, אפילו

המשך ביאור למס' כריתות ליום רביעי עמ' א

1 לשואלו בדינו של העושה מלאכה אחת בשבתות הרבה, האם חייב
2 על כל שבת ושבת או לא, ומדוע שאלו על העושה מלאכות הרבה
3 בשבתות הרבה. **אלא** על כרחך שולדי מלאכות אי באבות דמין
4 ואי לא פעי מיניה - שאלתו היתה האם תולדות שונות של אב
5 מלאכה אחד דינם כאבות מלאכה נפרדים להתחייב על כל אחת
6 ואחת, או לא, הרי אף על זה קשה, ניבעי מיניה - היה לו לשואלו
7 בדינו של העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת בשבת, האם
8 חייב חטאת אחת או חטאת על כל תולדה ותולדה, ומדוע שאלו על
9 דינו של העושה כן בשבתות הרבה.
10 מתרצת הגמרא: **אמר רבא, אמרי בי רב** - אמרו בני הישיבה, תרתי
11 בעא מיניה - שתי שאלות שאל רבי עקיבא מרבי אליעזר, שבתות
12 כגופין דמין ואי לא בעא מיניה - שאל אותו האם נחשבות
13 השבתות כגופי עבירה לחייב על כל שבת ושבת בפני עצמה או לא,
14 וכן שאל אותו האם ולדי מלאכות כמלאכות דמין להתחייב חטאת
15 על כל תולדה בפני עצמה אי לא, והשיב לו רבי אליעזר בשתיקה
16 לחומרא, שחייב על כל שבת ושבת ועל כל תולדה ותולדה.
17 הגמרא ממשיכה לברר באיזה אופן הסתפק רבי עקיבא. מבררת
18 הגמרא: ושבתות - ולגבי הספק האם שבתות מחלקות, היכי מיבעי
19 ליה - באיזה אופן הוא הסתפק, האם נאמר שאמנם באופן שהיתה זו

20 שגגת שבת וזדון מלאכות - שידע שהמלאכות אסורות אך לא ידע
21 ששבת היום, פשיטא ליה דימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק -
22 היה פשוט לרבי עקיבא שימי החול שבינתיים נחשבים כידיעה
23 המחלקת בין שבת לשבת, שהרי בכל שבת יש לו העלמה חדשה
24 ששבת היום, שהרי לא יתכן שלא נודע לו בימות החול שבינתיים
25 שעברה שבת, ועל כן חייב על כל שבת ושבת. ובאופן של זדון שבת
26 ושגגת מלאכות - שידע ששבת היום אך לא ידע שמלאכות אלו
27 אסורות, הוא דבעי מיניה - בזה הסתפק רבי עקיבא, אי כגופין
28 דמין אי לא - האם השבתות נחשבות כגופי עבירה, ואף שלא היתה
29 לו ידיעה בינתיים חייב על כל שבת ושבת, או שאינן נחשבות כגופי
30 עבירה מחולקים, וחייב רק אחת על כולן. או דלמא - או שמא נאמר
31 בהיפך, שבאופן של זדון שבת ושגגת מלאכות, שהכיר בשבתות
32 ונעלמו ממנו המלאכות, פשיטא ליה לרבי עקיבא דכגופין דמין -
33 שחילוק השבתות נחשב כחילוק גופים, וחייב על כל שבת ושבת.
34 ואילו באופן של שגגת שבת וזדון מלאכות, הוא דבעי מיניה - בזה
35 הסתפק רבי עקיבא, דאותם ימים של חול שבינתיים, בין שבת לשבת,
36 אי הויין - האם הם נחשבים כידיעה לחלק בין העלם של כל שבת
37 ושבת, אי לא.
38 פושטת הגמרא את הספק: **אמר רבה**

רבי עקיבא, והיינו מה שהתבאר במשנה שם שהיודע עיקר שבת
 ואינו יודע שהיום שבת חייב על כל שבת ושבת. ומה שהסתפק רבי
 עקיבא האם העושה כמה תולדות של מלאכה אחת חייב על כל
 אחת ואחת או לא, פשט ליה רבי אליעזר דולדי מלאכות
 במלאכות דמין, וחייב על כל אחת ואחת, ולא קביל מיניה – ולא
 קיבל ממנו רבי עקיבא דין זה, והיינו מה שנתבאר בסיפא של המשנה
 שם, שאינו חייב אלא אחת על כל אב מלאכה ולא על כל תולדה
 ותולדה.
 הגמרא מביאה ביאור נוסף בדברי רבי עקיבא ורבי אליעזר: רב
 חסדא אמר, בודון שבת ושנת מלאכות אפילו רבי עקיבא סבירא
 ליה דבגופין דמין – שכל שבת ושבת נחשבת כאיסור בפני עצמו,
 וחייב על כל שבת חטאת אחת, והמשנה שנתבאר בה שהיודע שהוא
 שבת ושגג במלאכות חייב על כל מלאכה ומלאכה, אף היא כוונתה
 שחייב על כל מלאכה ומלאכה וגם על כל שבת ושבת ושלם כפי
 שהוכיח ממנה רבה, וכי פעי מיניה – ומה ששאל רבי עקיבא את
 רבי אליעזר, בשנת שבת וודון מלאכות, שאין לחייב בה משום
 גופים מחלקים הוא דבעי מיניה, דימים של חול שבינתיים, בין
 שבת לשבת, אי הויין ידיעה לחלק, וחייב על כל שבת ושבת, או לא.
 ופשט ליה רבי אליעזר דימים שבינתיים הויין – נחשבת ידיעה
 לחלק, וחייב על כל שבת ושבת, וקביל מיניה – וקיבל ממנו רבי
 עקיבא דבר זה, כמבואר במשנה שם שהיודע עיקר שבת ואינו יודע
 שהיום שבת חייב על כל שבת ושבת. ומה שהסתפק רבי עקיבא עוד
 האם העושה כמה תולדות של אב מלאכה אחד חייב על כל אחת
 ואחת, פשט ליה רבי אליעזר דולדי מלאכות במלאכות דמין,
 וחייב על כל אחת, ולא קביל מיניה רבי עקיבא דין זה, והיינו מה
 שנתבאר במשנה שם בסיפא שאינו חייב אלא אחת על כל אב
 מלאכה, ולא על כל תולדה ותולדה.
 הגמרא מבאר ממנו למד רב חסדא את דבריה: אמר רב חסדא, מנא
 אמניא לה – מנין למדתי דבר זה, שכך היא דעת רבי עקיבא,
 שהשבתות נחשבות כגופים חלוקים, דתניא בברייתא, הפותב שתי
 אותיות בשבת בשוגג בהעלם אחת, חייב חטאת, שזה הוא שיעור
 מלאכה כותב לחייב עליה. ואם כתב בשתי העלמות, שנודע לו
 בינתיים שחטא בכתיבת האות הראשונה ושבו שכתב את
 השניה, רבן גמליאל מתייב חטאת, כי לדעתו אין הידיעה שבינתיים
 חשובה לחלק מפני שבשעה שנודע לו לא עשה עדיין שיעור מלאכה
 שלם, ועל כן דינו כמי שכתב שתי אותיות בהעלם אחת, והכמים
 פותרין, כי לדעתם ידיעתו שבינתיים מחלקת אף שהיתה רק על חצי
 שיעור, ועל כן דינו כמי שעשה שני חצאי שיעור שאין ביניהם צירוף,
 ואינו חייב עליהם. ומודה רבן גמליאל לחכמים, שאם כתב אות
 אחת בשבת זו ואות אחת בשבת אחרת, שאינו מצטרפות והוא
 פטור. ותניא אחריתי – ואילו בברייתא אחרת שנינו, הפותב שתי
 אותיות בשתי שבתות, אחד בשבת זו ואחד בשבת זו, רבן
 גמליאל מתייב חטאת והכמים פותרין, וברייתא זו שאמר בה רבן
 גמליאל שאף בשתי שבתות מצטרפים שני חצאי מלאכה לחייב,
 סותרת לכאורה את הראשונה. ומוסיפה הגמרא לבאר: קא שלקא
 דעתך – עלה על דעתנו לומר, דרבן גמליאל רבי עקיבא סבירא
 ליה – הוא סובר, וכפי שיתבאר בגמרא להלן שיש להוכיח כן
 מדבריו, ולפי זה מסיים רב חסדא את ראייתו, בשלקא לדירי – לפי
 דברי הברייתות הללו מובנות, ואין סתירה ביניהן, דאמניא – שהרי
 אמרתי שבאופן של ודון שבת ושנת מלאכות אפילו רבי עקיבא
 אמר שהשבתות מחלקות משום דשבתות בגופין דמין, שלפי זה
 נוכל ליישב דהא דתניא – שהברייתא ששנינו בה שפטור, וגם לדעת
 רבן גמליאל אין שני חצאי מלאכה בשתי שבתות מצטרפים, ועסקת
 בודון שבת ושנת מלאכות, שהרי באופן זה אמרנו דשבתות
 בגופין דמין, וכשם שהן מחלקות לדעת רבי עקיבא לחייב על כל
 שבת בפני עצמה, כך הן מחלקות בין שני חצאי השיעור, ודינו של
 אדם זה כמי שעשה שני חצאי מלאכות שונות וכגון שקצר כחצי
 גרוגרת וטחן כחצי גרוגרת, שאף שעשה כן בהעלם אחד הוא פטור.

מסתברא – מסתבר לומר שבאופן של שנת שבת וודון מלאכות
 פשיטא ליה לרבי עקיבא דימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק בין
 שבת לשבת, ובאופן של ודון שבת ושנת מלאכות, שאין הימים
 שבינתיים נחשבים כידועה לחלק, הוא דבעי מיניה – בזה הסתפק
 ושאל את רבי אליעזר, האם השבתות בגופין דמין, וחייב על כל
 שבת ושבת, או לאו. ופשט ליה – ופשט לו רבי אליעזר, דבאופן
 של ודון שבת ושנת מלאכות, השבתות בגופין דמין, ומחלקות,
 ולא קביל מיניה – ולא קיבל רבי עקיבא את דבריו, ופשט ליה –
 ופשט רבי אליעזר גם את ספיקו השני ואמר לו דולדי מלאכות
 במלאכות דמין – שתולדות מלאכות דינן כמלאכות חלוקות,
 להתחייב על כל תולדה ותולדה, וגם תשובה זו לא קביל מיניה –
 לא קיבל ממנו רבי עקיבא.
 מבאר רבה מדוע מסתבר לומר כן: אמר רבה, מנא אמניא לה – מנין
 למדתי לומר ביאור זה בדברי רבי עקיבא, דתנן במשנה (שבת טו), לכל
 גדול אמרו בשבת, כל השוכח עיקר שבת, שאינו יודע כלל שיש
 מצות שבת בתורה, והרי הוא שוגג גם בידיעת השבת עצמה וגם
 בידיעת מלאכותיה, ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, אינו
 חייב אלא חטאת אחת, כיון שנעלם ממנו דבר אחד, ובאופן ששגג
 דבר אחד לא חייבה אותו התורה חטאת הרבה. אבל היודע עיקר
 שבת – יודע שיש מצות שבת בתורה, ויש בה חילוקי אבות מלאכות
 האסורות, אך אינו יודע שיום זה הוא שבת, ועשה מלאכות הרבה
 בשבתות הרבה, חייב על כל שבת ושבת, כיון שימות החול שבין
 שבת לשבת הם ידיעה המחלקת. והיודע על אותו היום שהוא שבת,
 אך לא ידע שמלאכות אלו אסורות, ועשה מלאכות הרבה בשבתות
 הרבה, חייב על כל אב מלאכה ומלאכה, כיון שכל מלאכה היא
 העלם בפני עצמו. ומדייק רבה, ואילו חייב על כל אב מלאכה, של
 כל שבת ושבת לא קתני – לא שנינו במשנה, ומוכח שאין אופן
 שחייב גם על כל מלאכה ומלאכה וגם על כל שבת ושבת, ויש לברר,
 מני הא – כדעת מי שניה משנה זו, אילמא כדעת רבי אליעזר
 במשנתנו, אמר סיפא – אמר ובאר לפי זה את הסיפא של משנה
 זו, העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת – תולדות של אב
 מלאכה אחד, אין חייב אלא אחת, ואי משנה זו סוברת כרבי
 אליעזר, הרי הוא סובר שחייב על כל ולדי מלאכות במלאכות,
 והיה למשנה לחייב על כל תולדה בפני עצמה. אלא פשיטא שמשנה
 זו כרבי עקיבא היא, ושמע מיניה – ומוכח מכאן שני הדברים,
 שבשנת שבת וודון מלאכות פשיטא ליה לרבי עקיבא דימים
 שבינתיים הויין ידיעה לחלק, וחייב על כל שבת בפני עצמה, וכפי
 שהתבאר במשנה זו בשוכח שהוא שבת, ומוכח שבודון שבת ושנת
 מלאכות הוא דבעי – בזה הסתפק רבי עקיבא, אי השבתות בגופין
 דמין, וחייב על כל שבת ושבת, או לא. ופשט ליה רבי אליעזר
 דבגופין דמין, ומה שהסתפק עוד האם חייב על כל תולדה ותולדה
 פשט לו רבי אליעזר שולדי מלאכות במלאכות דמין לחייב על כל
 אחת ואחת, ותרוניהו לא קביל מיניה – ואת שני הדברים לא קיבל
 ממנו רבי עקיבא, אלא הוא סובר שאין השבתות מחלקות, וכפי
 שהתבאר במשנה זו ביודע שהוא שבת ושגג במלאכות שחייב על כל
 אב מלאכה אבל לא על כל שבת ושבת, וכן שאין חייב על כל תולדה
 בפני עצמה, כפי שהתבאר שם בסיפא, שאם עשה מלאכות הרבה
 מעין מלאכה אחת, אינו חייב אלא אחת.
 אבי דוחא את ראייתו של רבה, ומוכיח שניתן לבאר באופן אחר את
 ספיקו של רבי עקיבא: אמר ליה אבי רבה, לעולם אימא לך –
 באמת אומר לך שבודון שבת ושנת מלאכות פשיטא ליה לרבי
 עקיבא דשבתות לאו בגופין דמין – אינם כגופים חלוקים, ולכן
 חייב על כולן חטאת אחת, והיינו מה שנתבאר במשנה שהיודע
 שהוא שבת חייב כנגד המלאכות אבל אינו חייב כנגד כל שבת
 ושבת, ואופן של שנת שבת וודון מלאכות הוא דבעי מיניה רבי
 עקיבא מרבי אליעזר, דימים שבינתיים, מי הויין – האם הם נחשבים
 כידועה לחלק, או לא. ופשט ליה – ופשט לו רבי אליעזר דימים
 שבינתיים נחשבים כידועה לחלק, ודבר זה קביל מיניה – קיבל ממנו